

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Septem Illustrium Virorum Poemata

Amstelodami, 1672

Ad Ferdinandum Furstenbergium, De secessu Tiburtino.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11215

A D

FERDINANDUM FURSTENBERGIUM,

De secessu Tiburtino.

Juꝛunda quies! ô blanda papavera somni,
Et pia Lethæis frons medicata vadis!
Callida nocturnas oculis properare tenebras,
Dum mediis cælo sol calet altus equis.

Vidimus hanc tacito tua spargere tempora fucco,
Et geminas unâ condere nocte faces.

Fusus eras, memini, vitreas Anienis ad undas,

Curva quibus gelidum vallis opacat iter.

Officiosa falix Phœbi summoberat ignes,

Pictaque nativum struxerat herba torum.

Densa soporifero nutabat silva susurro,

Miscebantque leves amnis & aura jocos.

Et volucrum liquido fuetarum fluminis alveo

Mille dabant varios guttura mille sonos.

Talis in Actæis juvenis Theseius umbris

Concidit, hirsutos sternere fessus apros.

Talis & avectum sopor est complexus Iūlum,

Didoni strueret cū Venus alma dolos;

Et benè cognatos simulante Cupidine vultus

Idalias premeret languidus ille rosas.

Ast ego nunc amnem, tua nunc vigil ora tuebar:

Nunc in Callimachi versibus omnis eram:

V 3

Nunc

Nunc mihi fingebam maturas solibus uvas
 Ad gelidos fontes prætereuntis aquæ,
 Purpureosque avido ducebam gutture succos.
 Sæpè mihi tales dent mea fata dies.
 Quærat avarus opes, petat ambitiosus honores:
 Sit procul à tanto nostra furore quies.
 Quid, miser, auriferi medio tibi proderit Hermi
 Gurgite Tantaleam semper hiare sitim?
 Quid Siculas valles, montique propinqua Vesevo
 Mille boum gemitu vertere rura iuvat;
 Horrea si crescens tibi rumpit & ilia mæssis,
 Teque simulque tuas arca flagellat opes?
 Aurea sollicito tibi spumant pocula Baccho,
 Et vigiles noctes lectus eburnus habet.
 Prisca quies tacitis nemorum se condidit umbris,
 Et colit angustos vita beata lares.
 His mea pauperies populo secreta latebris
 Regales animo divite vincet opes.
 Sed neque longævis nemoralis Aricia lucis,
 Nec liquido cepit me vetus Alba lacu.
 Inclyta Romulidum quondam Præneste voluptas
 Nunc fitit, & nudis horret ubique jugis.
 Explicat urbanos opulentia Tuscula luxus,
 Sed nimiâ adscitus displicet arte decor.
 Tiburis Herculei nobis juga candida rident:
 Stat mea iudicio, Flacce, Camæna tuo.
 Hic veniunt segetes, veniunt feliciter uvæ:
 Autumno hic gravidus divite gemmat ager.
 Hic non falsa suis oleagina silva colonis
 Palladios colles & juga summa tenet.
 Ipsa quoque asperitas, & rupibus insitus horror,
 Temperat ingenium deliciasque soli.

Quid

Quid loquar ut nitidas Anio pellucidus undas

Volvat, & electro purior arva riget?

Jamque vago cursu & lapidosâ exercitus irâ

Mollior Herculos lambere gestit agros.

Et veluti flabris crispatum lenibus æquor

Compositæ repens otia ludit aquæ,

Cùm subito lapsu barathrum ruit omnis in imum,

Condendum inferno jam Phlegethonte putes.

Rorantes canâ latrant aspergine cautes,

Et furit horribili spuma Aniena sono.

Mox vasto exesi forbetur montis hiatu,

Præcipitatque trucem per cava saxa fugam.

Trunca jacent ripis sæcli monumenta vetusti,

Et premit informes alta ruina domos.

Hæc Mæcenatem spirant, hæc rudera Flaccum,

Rudera Pieriis deveneranda sacris.

Hic illa imperio Romani par lyra mundi

Subdidit Italico carmina Graia jugo.

Hac obscura specu stimulante Sibylla calefcens

Numine fatidicum sæpè canebat epos.

Excitus hisce adytis venit in præcordia Vatum

Fervor, & acceptis ignibus ossa calent.

Parte aliâ vastæ semesa cadavera molis

Sparsa per Argeos conspiciuntur agros:

Quâ tua magnanimâ labor improbus arte coëgit,

Fucine, per dociles ire fluenta vias:

Aufus & obstantis perrumpere viscera montis,

Roma peregrinis ut frueretur aquis.

Hic utinam æstivos liceat mihi condere soles,

Vefanus Latios cùm leo torret agros!

Icarii que canis vapor atrox incubat Urbî,

Et ducunt mœstæ funera crebra viæ.

Hinc reducem , inverſo ſignis pluvialibus anno,
 Excipiat modico Roma beata lare :
 Et procul à ſtrepitu fumoque volubilis aula
 Claudantur tacito gaudia noſtra ſinu.
 Sic placidis annis , & amœno carperer ævo,
 Et fluerent niveâ ſtamina noſtra colo.
 Sed quid agis ? tibi vana miſer quid ſomnia fingis ?
 Quid rapido jactas irrita verba Noto ?
 Te ſua Hyperboreus revocat ſub plauſtra Bootes,
 Sæva Lycaonii te manet axis hiems.
 Sæpè dies ſolidos patriis pulſabere nimbis,
 Sæpè rigens glacie, vel nive canus eris.
 Cocta Ceres Tiburtino ſuccedet Iaccho,
 Spumosaque cadet face peremta ſitis.
 Parva queror : fugimus Phœbumque novemque Sorores,
 Et mea Pegæus deferet ora latex.
 Jam mihi Perrhebi nemora evaneſcere Pindi,
 Jam dubius condi nube videtur apex.
 Caſtaliis mihi triſte Vale jam redditur antris,
 Mœſtaque ſupremæ vocis imago redit.
 Nubiſeras gradiar ſine te, FERNANDE, per Alpes,
 Dimidiâque animæ parte carebo meæ.
 Quàque ſacras vidi quercus, montesque moveri,
 Me linquet Clariæ vox tua miſta lyræ.
 NATALISQUE tui cultiſſima Muſa Latinas
 Quàm procul heu noſtrâ tendet ab aure fides!
 Docta FAVORITI nobis muteſcet arundo,
 Tritaque bucolicis labra canora modis.
 Fata reluçantés rapiunt, ducuntque volentes :
 Non moror, auſteram ſpontè vorabo viam.
 Vos remanete, quibus pronâ fors annuit aure
 Molliter in gremio poſſe cubare ſuo.

Vivite felices, ævumque agitate serenum,
 Quæque vehit vestras, provehat aura rates.
 Divus ALEXANDER, Superùm justissima cura,
 Orbis amor, Romæ vita decusque suæ,
 Vincit ut eloquio, sic Nestora vincat & annis,
 Utque beat juvenes, vos beet ipse senes.
 Me mea fata trahant, casus retrahantque per omnes,
 Me ferus Arctoo demetat ense furor.
 Me petat ipsa suis glacialis rictibus Ursa:
 Lætus ALEXANDRO sospite cuncta feram.
 Cùmque severa meos evolverit Atropos annos,
 Lætus ALEXANDRO sceptrâ tenente cadam.
 Sospite ALEXANDRO mea molliter ossa cubabunt,
 Atque favilla levi nostra premetur humo.

IN FUNERE
 SIDRONII HOSSCHII
 E SOCIETATE JESU.

O Noctis æternæ atque Erebi pudor,
 Crimen Deorum, lurida carnifex
 Mundi ruentis, quam tot atro
 Sæcla juvat vacuare penso!
 Quæ sæva Erinny, quodve odium vetus,
 Fame sive magnorum improba funerum
 Te concitavit in verendum
 SIDRONII caput immerentis?
 Fatum serenæ molliter aureum
 Nebant Sorores. Dum propior Deo
 Poëta nil mortale cantans
 Ternarias tremefecit umbras.